

D E C I Z I E

cu privire la respingerea recursului declarat de executorul Judecătoresc Coroleţcaia Lilia.

în cadrul demersului executorului judecătoresc Coroleţcaia Lilia cu privire la aplicarea interdicției de a părăsi țara față de Lozan Ion, prin care demersul a fost respins,

împotriva încheierii Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 09.10.2026,

Dosarul nr. 25r-182/2026
PIGD nr. 2-26125718-03-25r-21102026

Prima instanță: Judecătoria Orhei (sediul Central) (judecător Mihail Josanu)

20 noiembrie 2026, mun. Bălți
Textul corespunde originalului

Examinând, fără citarea părţilor, cererea de recurs declarată de executorul Judecătoresc Coroleţcaia Lilia

Curtea de Apel Nord, în completul compus din:
Stanislav Grosu*, Preşedinte,*
Alina Ţihonschi,
Mariana Sajin, *judecători*

A constatat următoarele:

La data de 05 octombrie 2026, Executorul judecătoresc Coroleţcaia Lilia a înaintat demers privind aplicarea interdicției de a părăsi țara față de Lozan Ion.

În motivarea demersului, executorul judecătoresc a indicat că în procedura sa se află în executare documentul executoriu nr. 2-1212/2021 din 20 septembrie 2021, emis de Judecătoria Orhei, sediul Central privind încasarea de la Lozan Ion în beneficiul lui Lozan Tatiana pensia pentru întreținerea copiilor minori *****, născut la ***** și *****, născută la *****, în mărime

de 1/3 din salariu și/sau alte venituri, lunar, începând cu data de 12 mai 2021și până la atingerea majoratului copiilor minori.

Începând cu data de 02 iulie 2023, obligația de plată a pensiei de întreținere nu a mai fost executată, fapt care a determinat acumularea unei restanțe considerabile. Obligația de întreținere stabilită în documentul executoriu are un caracter periodic și este destinată întreținerii celor doi copii minori, iar neexecutarea acesteia afectează în mod direct dreptul acestora la întreținere.

În procedura de executare au fost întreprinse măsurile prevăzute de legislație în vederea executării documentului executoriu, însă nu au condus la executarea integrală a obligației.

Ținând cont de prevederile art. 114 alin. (4) din Codul de executare, restanța la plata pensiei de întreținere a copiilor minori pentru perioada 02 iulie 2023-02 octombrie 2026, constituie 226 200,00 lei.

La data de 11 septembrie 2026, creditoarea a solicitat aplicarea în privința debitorului a interdicției de a părăsi țara, în legătură cu faptul că debitorul nu achită pensia de întreținere a copiilor minori.

Din motivele invocate, precum și în scopul executării documentului executoriu, executorul judecătoresc Coroleţcaia Lilia a solicitat aplicarea interdicției de a părăsi țara în privința debitorului Lozan Ion, născut la *****, IDNP *****.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 09.10.2026, demersul executorului judecătoresc Coroleţcaia Lilia cu privire la aplicarea interdicției de a părăsi ţara față de debitorul Lozan Ion a fost respins.

Solicitarea recurentului:

La data de 15.10.2026, executorul judecătoresc Coroleţcaia Lilia a contestat încheierea primei instanțe solicitând casarea acesteia cu admiterea demersului privind interdicția de a părăsi țara în privința debitorului procedurii de executare, Lozan Ion.

Potrivit art.425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii, astfel recursul a fost declarat în termen, or încheierea contestată a fost expediată în adresa executorului judecătoresc la data de 12.10.2026 prin intermediul poștei electronice la adresa *****, fiind recepționat la aceeași dată.

Argumentele părților:

În motivarea recursului, executorul judecătoresc Coroleţcaia Lilia a invocat că încheierea instanței de fond este neîntemeiată, întrucât circumstanțele cauzei nu au fost apreciate în ansamblul lor, în special prin prisma caracterului periodic și continuu al obligației de întreținere, a duratei îndelungate a neexecutării și a acumulării unei restanțe considerabile.

În acest sens, menționează că instanța de fond a constatat existența creanței neachitate și faptul că măsurile de executare silită întreprinse nu au condus la recuperarea integrală a acesteia. Cu toate acestea, a respins demersul, reținând că nu a fost demonstrată legătura directă dintre aplicarea interdicției de a părăsi țara și posibilitatea efectivă de executare a documentului executoriu.

Recurentul susține că această concluzie urmează a fi reexaminată prin raportare la toate circumstanțele cauzei, întrucât, în speță, nu este vorba despre o obligație patrimonială obișnuită, ci despre o obligație legală de întreținere a doi copii minori, a căror dezvoltare și bunăstare depind de asigurarea mijloacelor materiale necesare. În opinia sa, executarea efectivă a unei asemenea obligații presupune nu doar constatarea existenței datoriei și a acumulării restanței, ci și identificarea unor măsuri legale apte să contribuie la încasarea acesteia și la prevenirea acumulării unor noi datorii.

În continuare, invocă prevederile art. 22 alin. (1) lit. x) și art. 64 din Codul de executare, menționând că executorul judecătoresc este în drept să solicite instanței de judecată, la cererea creditorului, aplicarea față de debitor a interdicției de a părăsi țara, în cazul în care plecarea acestuia ar face imposibilă sau dificilă executarea hotărârii judecătorești. Totodată, subliniază că art. 64 din Codul de executare reglementează aplicarea acestei măsuri pentru un termen de cel mult șase luni, cu respectarea condițiilor legale referitoare la necesitatea prezenței debitorului pentru executarea eficientă a documentului executoriu și la întreprinderea prealabilă a măsurilor de asigurare a executării.

Recurentul consideră că normele menționate trebuie aplicate în raport cu situația concretă a procedurii de executare, fără ca interdicția să fie transformată într-o măsură automată, dar nici fără a exclude aplicarea acesteia atunci când circumstanțele individualizate ale cauzei justifică necesitatea și proporționalitatea sa. În acest context, apreciază că durata neexecutării și valoarea restanței constituie elemente relevante pentru evaluarea eficienței măsurilor deja întreprinse, acestea urmând a fi coroborate cu celelalte probe din dosarul de executare pentru a determina necesitatea aplicării unei măsuri suplimentare de asigurare a executării.

De asemenea, menționează că, în măsura în care actele dosarului confirmă existența unor acțiuni concrete de executare care necesită participarea sau cooperarea debitorului, precum și riscul ca plecarea acestuia să îngreuneze realizarea lor, aceste împrejurări urmează a fi evaluate în mod expres la soluționarea demersului.

Referitor la necesitatea asigurării interesului superior al copiilor minori, recurentul menționează că dreptul acestora la întreținere reprezintă un drept protejat de lege, iar executarea hotărârilor judecătorești prin care se stabilește pensia de întreținere trebuie să fie efectivă și realizată într-un termen rezonabil. În acest sens, relevă că obligația de întreținere nu este executată începând cu data de 2 iulie 2023, iar restanța acumulată a ajuns la suma de 226 200,00 lei, la data de 02 octombrie 2026. Prin urmare, susține că neexecutarea nu are un caracter accidental sau limitat la o perioadă scurtă, ci persistă pe parcursul mai multor ani.

În opinia recurentului, această situație impune examinarea atentă a tuturor mijloacelor legale disponibile pentru asigurarea executării documentului executoriu și protejarea drepturilor copiilor minori. Totodată, precizează că interesul superior al copiilor nu înlătură obligația respectării dreptului debitorului la libera circulație, însă constituie un element relevant în aprecierea necesității și proporționalității măsurii solicitate. În consecință, consideră că instanța de recurs urmează să aprecieze circumstanțele cauzei în ansamblu, inclusiv natura obligației executate, caracterul îndelungat al neexecutării și rezultatele măsurilor de executare întreprinse.

Cu privire la aprecierea riscului pentru executarea documentului executoriu, recurentul menționează că instanța de fond a reținut că verificarea patrimoniului, aplicarea măsurilor asupra conturilor bancare și identificarea bunurilor sunt acțiuni care nu depind de prezența fizică a debitorului pe teritoriul Republicii Moldova. Cu toate acestea, consideră că aprecierea necesității aplicării interdicției nu trebuie să se limiteze exclusiv la acțiunile de executare deja realizate, ci trebuie să țină cont și de acțiunile care urmează a fi efectuate, de rezultatele obținute și de posibilitatea realizării efective a obligației de întreținere.

În acest sens, subliniază că, pentru justificarea aplicării măsurii solicitate, este necesară individualizarea acțiunilor concrete de executare pentru care prezența sau cooperarea debitorului este relevantă, precum și explicarea modului în care plecarea acestuia ar putea îngreuna executarea. Prin urmare, solicită examinarea actelor procedurii de executare în integralitatea lor și stabilirea faptului dacă, în raport cu circumstanțele concrete, sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru aplicarea interdicției.

Referitor la comunicarea citației și la măsurile de executare anterioare, recurentul menționează că instanța de fond a reținut că, în privința citației expediate la 17 septembrie 2026, prin care debitorul era invitat să se prezinte la biroul executorului judecătoresc la data de 24 septembrie 2026, nu a fost prezentată dovada recepționării sau a returnării trimiterii poștale. În acest context, solicită ca respectiva circumstanță să fie apreciată prin raportare la toate actele existente în dosarul de executare și la demersurile efectiv întreprinse pentru comunicarea actelor procedurale.

Totodată, relevă că instanța de fond a făcut referire la anularea măsurilor asigurătorii la data de 30 mai 2022, însă consideră că această împrejurare urmează a fi examinată prin raportare la situația actuală a procedurii de executare, la motivele anulării măsurilor respective și la acțiunile întreprinse ulterior pentru identificarea bunurilor și mijloacelor bănești ale debitorului. În măsura în care actele dosarului confirmă întreprinderea unor măsuri suplimentare după această dată, recurentul solicită aprecierea lor cumulativă, în vederea determinării faptului dacă au fost valorificate mijloacele de executare disponibile și dacă se justifică aplicarea unei măsuri suplimentare.

În ceea ce privește respectarea principiului proporționalității, recurentul nu contestă faptul că interdicția de a părăsi țara reprezintă o măsură restrictivă, care poate fi aplicată doar în condițiile legii și în urma unei examinări individualizate a circumstanțelor cauzei. Cu toate acestea, consideră că principiul proporționalității presupune evaluarea atât a drepturilor debitorului, cât și a interesului legitim al creditorului de a obține executarea efectivă a hotărârii judecătorești.

În acest sens, accentuează că obligația de întreținere privește doi copii minori, restanța acumulată este considerabilă, iar neexecutarea se întinde pe o perioadă îndelungată. Apreciază că aceste circumstanțe urmează a fi analizate împreună cu rezultatele măsurilor de executare întreprinse și cu probele referitoare la necesitatea prezenței debitorului pentru executarea eficientă a documentului executoriu.

În final, recurentul susține că aplicarea interdicției pentru termenul prevăzut de lege, cu respectarea obligației de verificare periodică a necesității menținerii acesteia, poate fi dispusă în cazul constatării întrunirii condițiilor legale și a caracterului necesar și proporțional al măsurii în circumstanțele concrete ale cauzei.

Aprecierea instanţei de recurs:

În conformitate cu prevederile art.1 alin.(1), (2) Cod de executare, procedura de executare are sarcina de a contribui la realizarea drepturilor creditorilor recunoscute printr-un document executoriu prezentat spre executare, în modul stabilit de lege. În scopul îndeplinirii sarcinii prevăzute la alin.(1), legislaţia privind executarea stabileşte competenţa executorului judecătoresc, modul şi condiţiile de executare silită a documentelor executorii.

Prin urmare, executorul judecătoresc asigură executarea silită a documentului executoriu în strictă conformitate cu prezentul cod și cu alte acte normative.

Articolul 22 alin.(1) lit.x) din Codul de executare prevede că, executorul judecătoresc este în drept să solicite instanţei judecătoreşti, la cererea creditorului, aplicarea faţă de debitor a interdicţiei de a părăsi ţara în cazul în care plecarea acestuia ar face imposibilă sau dificilă executarea hotărârii judecătoreşti.

Potrivit art.64 alin.(1) Cod de executare, interdicţia de a părăsi ţara în cel mult 6 luni se aplică de către judecător, la demersul executorului judecătoresc, doar atunci când prezenţa debitorului este necesară pentru executarea eficientă a documentului executoriu şi doar după luarea măsurilor de asigurare a executării documentului executoriu, cu obligarea executorului judecătoresc de a efectua periodic un control privind necesitatea menţinerii acestei interdicţii.

Încheierea instanţei de judecată se execută imediat, însă poate fi atacată cu recurs. Demersul executorului judecătoresc privind interdicţia de a părăsi ţara se examinează pe baza materialelor anexate la demers, fără participarea părţilor. Instanţa care examinează demersul poate dispune citarea participanţilor la proces şi a executorului judecătoresc pentru a se pronunţa cu privire la temeiurile invocate în demers. (1^1) Încheierea instanţei de judecată prin care se dispune aplicarea interdicţiei de a părăsi ţara se trimite spre executare Poliţiei de Frontieră din subordinea Ministerului Afacerilor Interne.

Potrivit art.27 din Constituţie, dreptul la libera circulaţie în ţară este garantat. Oricărui cetăţean al Republicii Moldova îi este asigurat dreptul de a-şi stabili domiciliul sau reşedinţa în orice localitate din ţară, de a ieşi, de a emigra şi de a reveni în ţară.

În virtutea prevederilor coroborate ale art.19 şi art.27 din Constituţie, tuturor cetăţenilor, cetăţenilor străini, apatrizilor, refugiaţilor şi beneficiarilor de protecţie umanitară le este garantat dreptul la libera circulaţie în interiorul statului şi de a ieşi din ţară. Dreptul la libera circulaţie este protejat, de asemenea, de art.2 din Protocolul nr.4 la Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, art.12 din Pactul internaţional cu privire la drepturile civile şi politice, art.13 alin.2 din Declaraţia Universală a Drepturilor Omului.

Dreptul persoanei la libera circulaţie, protejat de prevederile art.27 din Constituţia Republicii Moldova şi de instrumentele internaţionale, nu face parte din categoria drepturilor absolute, a căror restrângere se exclude. Acest drept poate fi restrâns, exercitarea lui impunând respectarea condiţiilor prevăzute de lege.

Colegiul civil remarcă faptul că, Curtea Constituțională a Republicii Moldova în Hotărârea pentru controlul constituţionalităţii art.8 lit.g), art.11 alin.(4) din Legea nr.269-XIII din 9 noiembrie 1994 cu privire la ieşirea şi intrarea în Republica Moldova, cu modificările şi completările ulterioare, art.64 din Codul de executare al Republicii Moldova nr.443-XV din 24 decembrie 2004 în redacţia Legii nr.143 din 2 iulie 2010 pentru modificarea şi completarea Codului de executare al Republicii Moldova a statuat că, Curtea reţine că orice limitare a dreptului persoanei la libera circulaţie, manifestată fie prin refuzul eliberării actelor de călătorie necesare exercitării acestei libertăţi, fie prin interdicţia de a părăsi ţara, trebuie să corespundă anumitor exigenţe de ordin material şi procedural, care să garanteze proporţionalitatea acesteia cu scopul urmărit.

Astfel, potrivit art.54 din Constituţie, exerciţiul drepturilor şi libertăţilor nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internaţional şi sânt necesare în interesele securităţii naţionale, integrităţii teritoriale, bunăstării economice a ţării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă şi infracţiunilor, protejării drepturilor, libertăţilor şi demnităţii altor persoane, împiedicării divulgării informaţiilor confidenţiale sau garantării autorităţii şi imparţialităţii justiţiei.

De asemenea, art.2 alin.3 din Protocolul nr.4 la Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale stipulează că exercitarea dreptului la libera circulaţie nu poate face obiectul altor restrângeri decât al celor care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea naţională, siguranţa publică, menţinerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecţia sănătăţii sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor şi libertăţilor altora.

Curtea a menționat că interdicţia de a părăsi ţara, stipulată de art.64 din Codul de executare, este o măsură excepţională, fiind instituită pentru asigurarea executării documentului executoriu. Aceasta se aplică doar după ce au fost efectuate măsurile prevăzute de art.63 alin.(1) din Codul de executare. După conţinutul lor, aceste măsuri, având scopul de a asigura executarea

documentului executoriu, reprezintă un spectru de interdicţii, ce grevează direct sau indirect patrimoniul debitorului, din care urmează a fi percepută datoria.

Conform jurisprudenței Curţii Europene a Drepturilor Omului, în contextul unor litigii având ca subiect ingerinţa în dreptul de a părăsi ţara, măsura de restricţionare a trecerii frontierei de stat a unei persoane debitoare ar putea fi dispusă în cazul în care este necesară protejarea drepturilor altor persoane, şi anume protejarea drepturilor şi intereselor legitime ale creditorilor ce dispun de un titlu executoriu. În speţa Reiner c. Bulgariei (nr. 46343/99 din 23 mai 2006) Curtea Europeană a estimat că „...din principiul proporţionalităţii reiese că restricţia privind dreptul de a părăsi ţara sa din cauza unei datorii neachitate nu poate fi justificată decât în măsura în care urmăreşte un scop, perceperea datoriei, iar faptul că debitorul părăseşte ţara ar putea compromite şansele de a percepe suma în cauză”.

Analizând argumentele recursului în raport cu materialele cauzei, colegiul civil și de contencios administrativ consideră că recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art.427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Potrivit materialelor cauzei, prin hotărârea Judecătoriei Orhei, sediul Central din 20 septembrie 2021, s-a dispus încasarea de la Lozan Ion în beneficiul lui Lozan Tatiana pensia pentru întreținerea copiilor minori *****, născut la ***** și *****, născută la *****, în mărime de 1/3 din salariu și/sau alte venituri, lunar, începând cu data de 12 mai 2021și până la atingerea majoratului copiilor minori (f.d. 15).

Prin încheierile din 25 noiembrie 2021, emise în procedura de executare nr. 118pa343/2021, executorul judecătoresc a dispus aplicarea sechestrului pe bunurile imobile și mobil, precum și pe mijloacele bănești din conturile bancare ale debitorului, ș.a. (f.d. 18-19).

Potrivit informației comunicate la 18 decembrie 2021 de Banca Comercială „Mobiasbanca OTP Groupe M„ Societate pe Acțiuni, soldul disponibil în contul debitorului era de doar 18,58 lei (f.d. 16).

Totodată, potrivit răspunsului Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Orhei din 02 decembrie 2021, Lozan Ion nu beneficiază de prestații sociale prin intermediul sistemului public de asigurări sociale al Republicii Moldova (f.d. 17).

La data de 18 mai 2022, Lozan Ion s-a adresat executorului judecătoresc Corolețcaia Lilia cu privire la ridicarea sechestrului de pe cardul bancar- salarial eliberat de Energbank (f.d. 14).

La fel, la 30 mai 2025 Lilia Lozan a depus cerere către executorul judecătoresc Corolețcia Lilia cu privire la ridicarea sechestrului de pe strada ***** (f.d. 13).

Prin răspunsul Societății pe Acțiuni „ASPA” din 03 iunie 2022, a fost informat executorul judecătoresc că Ion Lozan a fost eliberat pentru absențe nemotivate din 13 mai 2025, iar pensia pentru întreținerea copiilor minori a fost reținută și transferată la contul executorului judecătoresc (f.d. 11).

Prin încheierile din 18 iulie 2022, emise în procedura de executare nr. 118pa-343/2021, executorul judecătoresc a dispus aplicarea sechestrului pe bunurile imobile și mobil, precum și pe mijloacele bănești din conturile bancare ale debitorului, ș.a. (f.d. 10).

Prin încheierea executorului judecătoresc Corolețcaia Lilia privind anularea măsurilor de asigurare a documentului executoriu nr. 118pa-306r/2022 din 30 mai 2025, s-a dispus ridicarea măsurilor asiguratorii aplicate în temeiul încheierii nr. 118pa-343/2021 din 25 noiembrie 2021 prin obligarea ASP dep. Cadastru să anuleze interdicțiile aplicate în privința debitorului Lozan

Ion, inclusiv s-a obligat instituțiile sus menționate să anuleze imediat măsurile de asigurare aplicate în temeiul încheierii nr. 118pa-343/2021 din 25 noiembrie 2021, debitorilor indicați, și să înștiințeze cu privire la respectivul fapt executorul judecătoresc (f.d. 12, verso).

La data de 17 septembrie 2026, executorul judecătoresc a expediat în adresa debitorului Lozan Ion citația despre necesitatea de a se prezenta la biroul executorului judecătoresc la data de 24 septembrie 2026, ora 10:00, cu anexarea dovezii de plată a taxei pentru expedierea trimiterii poștale, însă fără dovada confirmativă a recepționării sau a returnării acestei trimiteri poștale destinatarului (f.d. 7,8).

Potrivit Registrului de stat al populației, debitorul are domiciliul înregistrat în mun. Orhei, str. C. Negruzii 115, ap. 35 (f.d. 5, 6).

La data de 11 septembrie, creditoarea Josan (Lozan) Tatiana a expediat prin intermediul oficiului poștal cererea prin care a solicitata executorului judecătoresc înaintarea unui demers în instanța de judecată privind aplicarea în privința debitorului a interdicției de a părăsi țara, deoarece nu achită pensia de întreținere a copiilor minori.

La data de 05 octombrie 2026, Executorul judecătoresc Coroleţcaia Lilia a înaintat demers privind aplicarea interdicției de a părăsi țara față de Lozan Ion, solicitând aplicarea interdicției de a părăsi țara în privința debitorului Lozan Ion, născut la *****, IDNP *****.

Prin încheierea Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 09.10.2026, demersul executorului judecătoresc Coroleţcaia Lilia cu privire la aplicarea interdicției de a părăsi ţara față de debitorul la Lozan Ion a fost respins.

La data de 15.10.2026, executorul judecătoresc Coroleţcaia Lilia a contestat încheierea primei instanțe solicitând casarea acesteia cu admiterea demersului privind interdicția de a părăsi țara în privința debitorului procedurii de executare, Lozan Ion.

Colegiul reține că interdicția de a părăsi țara, reglementată de art. 64 din Codul de executare, constituie o măsură cu caracter excepțional, care poate fi dispusă exclusiv în scopul asigurării executării documentului executoriu și numai în condițiile expres prevăzute de lege.

Astfel, deși legiuitorul a instituit posibilitatea aplicării unei asemenea măsuri restrictive în vederea asigurării executării efective a hotărârilor judecătorești, aceasta nu poate fi dispusă în mod automat, exclusiv în considerarea existenței unei creanțe neachitate sau a dificultăților întâmpinate în cadrul procedurii de executare. Dimpotrivă, executorului judecătoresc îi revine obligația de a prezenta instanței suficiente elemente factuale care să demonstreze atât necesitatea obiectivă a prezenței debitorului pentru executarea eficientă a documentului executoriu, cât și caracterul justificat și proporțional al ingerinței în dreptul acestuia la libera circulație.

Or, condițiile prevăzute de art. 64 alin. (1) din Codul de executare sunt cumulative, astfel încât simpla întreprindere a unor măsuri de asigurare a executării documentului executoriu nu este suficientă pentru aplicarea interdicției, în lipsa demonstrării necesității prezenței debitorului și a legăturii concrete dintre plecarea acestuia din țară și dificultatea sau imposibilitatea executării hotărârii judecătorești.

În acest context, Colegiul subliniază că, deși executarea efectivă a hotărârilor judecătorești reprezintă o componentă indispensabilă a dreptului la un proces echitabil și a protecției drepturilor creditorului, realizarea acestui deziderat trebuie să se desfășoare cu respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale debitorului. Prin urmare, procedura de executare nu poate justifica, prin ea însăși, aplicarea oricărei măsuri restrictive, fără o examinare individualizată a necesității acesteia în raport cu împrejurările concrete ale cauzei.

În acest sens, Colegiul reține că, în cauza Reiner c. Bulgariei (cererea nr. 46343/99, hotărârea din 23 mai 2006), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că restricționarea dreptului

unei persoane de a părăsi țara în legătură cu existența unei datorii neachitate poate fi justificată numai în măsura în care urmărește scopul legitim al recuperării datoriei, iar plecarea debitorului din țară ar putea compromite în mod real posibilitatea perceperii acesteia. Prin urmare, ingerința trebuie să păstreze un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

Raportând aceste principii la circumstanțele cauzei, Colegiul constată că, prin hotărârea Judecătoriei Orhei, sediul Central, din 20 septembrie 2021, s-a dispus încasarea de la Lozan Ion în beneficiul creditoarei Lozan Tatiana a pensiei pentru întreținerea copiilor minori, în mărime de 1/3 din salariu și/sau alte venituri, lunar, începând cu 12 mai 2021 și până la atingerea majoratului acestora.

Totodată, Colegiul nu pune la îndoială existența obligației de întreținere și nici faptul că aceasta nu a fost executată integral, împrejurare confirmată inclusiv prin cuantumul restanței invocate de recurent, în mărime de 226 200,00 lei, calculată până la 02 octombrie 2026.

De asemenea, Colegiul reține că obligația de întreținere a copiilor minori are un caracter continuu, iar neexecutarea acesteia pe o perioadă îndelungată afectează în mod direct interesele legitime ale creditorului și drepturile copiilor la asigurarea mijloacelor materiale necesare. În acest sens, interesul superior al copiilor constituie un element important în examinarea cauzei, care impune autorităților competente să întreprindă măsuri efective pentru realizarea dreptului acestora la întreținere.

Cu toate acestea, caracterul deosebit al obligației executate și cuantumul restanței nu înlătură necesitatea întrunirii condițiilor speciale prevăzute de art. 64 alin. (1) din Codul de executare. Or, natura creanței urmărite, deși justifică diligența sporită a executorului judecătoresc în realizarea executării, nu poate constitui, prin ea însăși, temei suficient pentru restrângerea dreptului debitorului la libera circulație.

Astfel, argumentul recurentului potrivit căruia neexecutarea îndelungată a obligației de întreținere și acumularea unei restanțe considerabile impun examinarea necesității aplicării unor măsuri suplimentare de executare este pertinent sub aspectul obligației executorului judecătoresc de a asigura realizarea efectivă a documentului executoriu. Totuși, aceste circumstanțe nu demonstrează, prin ele însele, că prezența debitorului Lozan Ion pe teritoriul Republicii Moldova este necesară pentru efectuarea unor acțiuni concrete de executare sau că plecarea acestuia ar face imposibilă ori dificilă realizarea obligației stabilite prin hotărârea judecătorească.

Or, la caz, Colegiul constată că, prin încheierile din 25 noiembrie 2021 și 18 iulie 2022, executorul judecătoresc a dispus aplicarea sechestrului asupra bunurilor imobile și mobile, precum și asupra mijloacelor bănești din conturile bancare ale debitorului. Totodată, potrivit informației comunicate de Banca Comercială „Mobiasbanca OTP Group” S.A. la 18 decembrie 2021, soldul disponibil în contul debitorului constituia doar 18,58 lei, iar, potrivit răspunsului Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Orhei din 2 decembrie 2021, acesta nu beneficia de prestații sociale prin intermediul sistemului public de asigurări sociale al Republicii Moldova.

Cu toate acestea, Colegiul observă că măsurile de asigurare menționate au fost aplicate în anii 2021 și 2022, iar prin încheierea executorului judecătoresc din 30 mai 2025 s-a dispus anularea măsurilor de asigurare aplicate în privința debitorului, inclusiv ridicarea interdicțiilor înscrise în registrele corespunzătoare.

Prin urmare, deși recurentul invocă întreprinderea anterioară a măsurilor de asigurare a executării, materialele prezentate nu permit stabilirea situației patrimoniale actuale a debitorului și nici identificarea acțiunilor concrete întreprinse după anularea măsurilor respective, în vederea identificării și valorificării bunurilor sau mijloacelor bănești urmăribile.

În această ordine de idei, Colegiul reține că simpla aplicare anterioară a sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile, precum și asupra conturilor bancare, nu demonstrează că au fost întreprinse toate măsurile necesare pentru identificarea patrimoniului debitorului și nici că, în prezent, executarea documentului executoriu depinde de prezența fizică a acestuia pe teritoriul țării.

Or, anularea măsurilor de asigurare la 30 mai 2025 reprezintă o împrejurare relevantă pentru aprecierea situației procedurii de executare, iar recurentului îi revenea obligația de a prezenta explicații și înscrisuri din care să rezulte motivele anulării acestora, evoluția ulterioară a situației patrimoniale a debitorului și măsurile întreprinse pentru identificarea unor eventuale bunuri sau venituri susceptibile de urmărire. În lipsa unor asemenea date, nu poate fi reținut că măsurile de executare întreprinse anterior sunt suficiente pentru a justifica aplicarea unei măsuri restrictive suplimentare.

Mai mult, Colegiul constată că recurentul nu a prezentat probe din care să rezulte efectuarea unor verificări patrimoniale actualizate, identificarea unor bunuri concrete ce urmează a fi valorificate, existența unor venituri urmărite sau întreprinderea unor acțiuni de executare care ar necesita participarea personală a debitorului. În particular, nu se atestă prezentarea unor procese-verbale de ieșire la fața locului, a unor acte de constatare privind situația patrimonială actuală a acestuia ori a altor înscrisuri care să confirme efectuarea unor acțiuni suplimentare în vederea realizării efective a documentului executoriu.

Or, aplicarea măsurilor de asigurare a executării nu exonerează executorul judecătoresc de obligația de a demonstra că acestea au fost urmate de acțiuni efective de identificare și valorificare a patrimoniului debitorului și că, în circumstanțele concrete ale cauzei, există o necesitate reală de a recurge la măsura excepțională prevăzută de art. 64 din Codul de executare.

În ceea ce privește argumentul recurentului potrivit căruia aprecierea necesității interdicției nu trebuie să se limiteze exclusiv la acțiunile de executare deja realizate, ci trebuie să țină cont și de cele care urmează a fi efectuate, Colegiul menționează că nu contestă necesitatea examinării întregii proceduri de executare, inclusiv a acțiunilor viitoare pe care executorul judecătoresc intenționează să le întreprindă.

Cu toate acestea, simpla posibilitate a efectuării unor acțiuni ulterioare de executare nu poate justifica restrângerea dreptului la libera circulație, în lipsa individualizării acestora și a demonstrării relevanței prezenței debitorului pentru realizarea lor. Astfel, recurentul urma să indice în mod concret care sunt acțiunile de executare ce necesită participarea sau cooperarea lui Lozan Ion, în ce constă această necesitate și prin ce modalitate plecarea acestuia din țară ar putea împiedica ori îngreuna realizarea lor.

Or, din conținutul demersului și al materialelor anexate nu rezultă identificarea unor asemenea acțiuni concrete. În aceste condiții, invocarea generică a necesității clarificării situației patrimoniale a debitorului sau a continuării procedurii de executare nu este suficientă pentru a concluziona că prezența acestuia pe teritoriul Republicii Moldova constituie o condiție indispensabilă executării documentului executoriu.

Totodată, Colegiul apreciază ca neîntemeiat argumentul recurentului potrivit căruia durata îndelungată a neexecutării și caracterul periodic și continuu al obligației de întreținere ar justifica, prin ele însele, aplicarea interdicției solicitate.

În acest sens, Colegiul reține că obligația de întreținere presupune executarea unor prestații periodice, iar neplata acestora determină acumularea succesivă a restanțelor. Cu toate acestea, interdicția de a părăsi țara nu reprezintă un mijloc de constrângere destinat sancționării debitorului pentru neexecutarea obligației sau de determinare a acestuia să-și execute benevol

datoria, ci o măsură excepțională destinată să asigure executarea documentului executoriu în condițiile expres stabilite de lege.

Prin urmare, nici caracterul continuu al obligației de întreținere, nici acumularea unei restanțe considerabile nu pot substitui cerința legală privind necesitatea prezenței debitorului pentru executarea eficientă a documentului executoriu. Aceste împrejurări urmează a fi apreciate în ansamblul probelor, fără a putea conduce automat la restrângerea dreptului la libera circulație.

În ceea ce privește argumentul referitor la comunicarea citației din 17 septembrie 2026, prin care debitorul a fost invitat să se prezinte la biroul executorului judecătoresc la data de 24 septembrie 2026, Colegiul constată că la materialele cauzei a fost anexată dovada achitării taxei pentru expedierea trimiterii poștale, însă lipsește dovada confirmativă a recepționării acesteia de către destinatar sau a returnării trimiterii poștale.

În aceste condiții, simpla expediere a citației nu este suficientă pentru a confirma că debitorul a fost efectiv înștiințat despre necesitatea prezentării la biroul executorului judecătoresc. Respectiv, în lipsa dovezii comunicării, nu poate fi reținută o eventuală eschivare intenționată a acestuia de la prezentarea în fața executorului judecătoresc și nici o conduită de natură să demonstreze intenția de a împiedica desfășurarea procedurii de executare.

Colegiul subliniază că această împrejurare nu exclude posibilitatea întreprinderii altor măsuri legale pentru asigurarea comunicării actelor procedurale și implicării debitorului în procedura de executare. Totuși, în circumstanțele cauzei, lipsa dovezii de comunicare a citației nu poate fi interpretată în defavoarea debitorului și nu poate constitui un argument în susținerea necesității aplicării interdicției de a părăsi țara.

Referitor la interesul superior al copiilor minori, Colegiul reține că acesta reprezintă un principiu fundamental care trebuie avut în vedere la examinarea tuturor măsurilor ce privesc drepturile și interesele acestora. Într-adevăr, neexecutarea obligației de întreținere pe o perioadă îndelungată impune o diligență sporită din partea executorului judecătoresc și utilizarea efectivă a mijloacelor legale disponibile pentru recuperarea restanței.

Cu toate acestea, interesul superior al copiilor minori nu înlătură obligația respectării drepturilor fundamentale ale debitorului și nici nu instituie o prezumție legală potrivit căreia, în cazul neexecutării obligației de întreținere, interdicția de a părăsi țara urmează a fi aplicată în mod automat.

Or, protejarea dreptului copiilor la întreținere trebuie realizată prin intermediul unor măsuri legale, efective și proporționale, iar aplicarea unei restricții asupra dreptului debitorului la libera circulație presupune demonstrarea condițiilor speciale prevăzute de art. 64 alin. (1) din Codul de executare. Prin urmare, importanța dreptului creditorilor minori la întreținere nu dispensează executorul judecătoresc de obligația de a justifica necesitatea concretă a măsurii solicitate.

În ceea ce privește critica recurentului referitoare la faptul că instanța de fond ar fi apreciat circumstanțele cauzei în mod fragmentar, fără a le examina cumulativ, Colegiul menționează că examinarea în ansamblu a probelor și circumstanțelor cauzei nu presupune atribuirea unei forțe decisive fiecăruia dintre argumentele invocate, ci stabilirea relevanței acestora pentru întrunirea condițiilor legale de aplicare a măsurii solicitate.

Astfel, existența hotărârii judecătorești privind încasarea pensiei de întreținere, neexecutarea obligației, cuantumul restanței, măsurile de asigurare întreprinse anterior și necesitatea protejării intereselor copiilor minori reprezintă circumstanțe relevante pentru desfășurarea procedurii de executare. Totuși, analizate cumulativ, acestea nu demonstrează că plecarea debitorului din țară ar compromite în mod real recuperarea creanței și nici că prezența acestuia pe teritoriul Republicii Moldova este necesară pentru realizarea unor acțiuni concrete de executare.

Totodată, Colegiul reține că simpla posibilitate a părăsirii teritoriului Republicii Moldova nu este suficientă pentru aplicarea interdicției solicitate. Ceea ce urmează a fi demonstrat este existența unei legături obiective între plecarea debitorului și riscul ca executarea documentului executoriu să devină imposibilă sau dificilă, precum și necesitatea prezenței acestuia pentru realizarea unor acțiuni concrete de executare. Or, în speță, asemenea circumstanțe nu au fost probate.

În acest sens, Colegiul reiterează că, pentru aplicarea interdicției prevăzute de art. 64 din Codul de executare, nu este suficientă existența unei datorii neachitate și nici faptul că debitorul ar putea părăsi teritoriul Republicii Moldova. Este necesar ca executorul judecătoresc să demonstreze o legătură concretă între plecarea debitorului și riscul real de imposibilitate sau dificultate a executării, precum și necesitatea prezenței acestuia pentru realizarea documentului executoriu.

Prin urmare, Colegiul consideră că argumentele recurentului referitoare la durata neexecutării, cuantumul restanței, caracterul continuu al obligației de întreținere și interesul superior al copiilor minori, deși relevante pentru aprecierea situației creditorilor și a necesității continuării executării silite, nu sunt suficiente pentru a justifica aplicarea măsurii restrictive solicitate, în lipsa demonstrării condiției esențiale privind necesitatea prezenței debitorului.

Sub aspectul respectării principiului proporționalității, Colegiul reține că interdicția de a părăsi țara constituie o ingerință în dreptul fundamental la libera circulație, garantat de art. 27 din Constituția Republicii Moldova și de art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Deși această ingerință poate fi justificată de scopul legitim al protejării drepturilor creditorului și al asigurării executării hotărârii judecătorești, ea trebuie să fie necesară și proporțională cu scopul urmărit.

Or, la caz, recurentul nu a demonstrat că aplicarea interdicției ar contribui în mod efectiv la recuperarea restanței, că prezența debitorului este indispensabilă pentru desfășurarea unor acțiuni concrete de executare sau că plecarea acestuia din țară ar compromite în mod real posibilitatea realizării documentului executoriu.

Totodată, caracterul temporar al măsurii, respectiv posibilitatea aplicării acesteia pentru un termen de cel mult șase luni, nu înlătură obligația instanței de a verifica existența condițiilor legale la momentul dispunerii sale. De asemenea, obligația executorului judecătoresc de a efectua periodic controlul necesității menținerii interdicției nu poate substitui verificarea inițială a necesității și proporționalității măsurii.

În consecință, Colegiul apreciază că aplicarea interdicției de a părăsi țara în circumstanțele în care nu a fost demonstrată necesitatea obiectivă a prezenței debitorului pentru executarea eficientă a documentului executoriu ar reprezenta o ingerință nejustificată în dreptul acestuia la libera circulație, fără a fi stabilit un raport rezonabil de proporționalitate între restricția impusă și scopul legitim urmărit.

Colegiul mai relevă că respingerea demersului nu echivalează cu înlăturarea obligației executorului judecătoresc de a continua procedura de executare și de a întreprinde toate măsurile prevăzute de lege în vederea recuperării pensiei de întreținere restante. Dimpotrivă, executorul judecătoresc urmează să asigure valorificarea mijloacelor legale de executare, inclusiv prin actualizarea informațiilor privind situația patrimonială și veniturile debitorului, identificarea bunurilor urmăribile și întreprinderea acțiunilor necesare pentru realizarea efectivă a documentului executoriu.

Astfel, împrejurarea că măsura solicitată nu poate fi aplicată în lipsa condițiilor prevăzute de art. 64 din Codul de executare nu împiedică executorul judecătoresc să recurgă la alte mijloace legale de executare și nici să formuleze un nou demers în cazul în care vor fi identificate circumstanțe și probe noi care să justifice necesitatea aplicării interdicției.

Colegiul subliniază că obligația autorităților de a asigura respectarea efectivă a dreptului copiilor minori la întreținere presupune întreprinderea unor măsuri concrete și eficiente în cadrul procedurii de executare, cu atât mai mult cu cât neexecutarea obligației se întinde pe o perioadă îndelungată.

Totuși, eficiența executării nu poate fi asigurată prin aplicarea formală a unor măsuri restrictive, fără verificarea condițiilor legale care justifică recurgerea la acestea. Prin urmare, necesitatea protejării intereselor copiilor trebuie conciliată cu respectarea garanțiilor legale și a drepturilor fundamentale ale debitorului.

Prin urmare, Colegiul constată că argumentele invocate în recurs nu sunt de natură să răstoarne concluziile instanței de fond, întrucât acestea vizează, în esență, existența obligației neachitate, durata neexecutării și necesitatea protejării intereselor copiilor minori, fără a demonstra întrunirea condițiilor speciale pentru aplicarea interdicției de a părăsi țara.

În aceste circumstanțe, Colegiul ajunge la concluzia că prima instanță a apreciat corect circumstanțele relevante ale cauzei și a reținut întemeiat lipsa probelor suficiente care să confirme necesitatea aplicării interdicției de a părăsi țara față de debitorul Lozan Ion, motiv pentru care încheierea contestată urmează a fi menținută, iar recursul declarat de executorul judecătoresc urmează a fi respins.

În conformitate cu art. 427 lit. a), 428 Cod de procedură civilă, Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curții de Apel Nord,-

Decide:

Recursul declarat de executorul Judecătoresc Coroleţcaia Lilia se respinge.

Se menține încheierea Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 09.10.2026, în cadrul demersului executorului judecătoresc Coroleţcaia Lilia cu privire la aplicarea interdicției de a părăsi țara față de Lozan Ion.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Preşedintele completului
Judecător Stanislav Grosu

Judecătorii Alina Țihonschi Mariana Sajin